

Forslag

til

Konkurrencelov.

Fremsat den 4. oktober 1967 af *handelsministeren*.

Generalklarisul.

§ 1. I erhvervsvirksomhed må ikke foretages handlinger, der strider mod god forretningskik.

Vildledende reklame m. v.

§ 2. Erhvervsdrivende må ikke anvende urigtige eller vildledende angivelser, der er egnet til at påvirke efterspørgselen efter varer eller arbejds- og tjenesteydelser, eller som på anden måde er egnet til at fremme eller skade nogens erhvervsvirksomhed.

Stk. 2. Reglen i stk. 1 gælder også angivelser, der på grund af deres form, eller fordi de angår uvedkommende forhold, er utilbørlige over for andre erhvervsdrivende.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2 finder tillige anvendelse på personer, der er ansat hos en erhvervsdrivende, samt på foreninger og sammenslutninger, der varetager erhvervsdrivendes eller forbrugeres interesser.

Erhvervshemmeligheder.

§ 3. Det er forbudt på utilbørlig måde at skaffe sig eller forsøge at skaffe sig kendskab til eller rådighed over erhvervshemmeligheder.

Stk. 2. Den, der i et tjeneste- eller samarbejdsforhold eller under udførelsen af et hverv er kommet til kendskab om eller har fået rådighed over erhvervshemmeligheder, må ikke ubeføjet viderebringe eller benytte sådanne hemmeligheder.

Stk. 3. Erhvervsdrivende må ikke benytte en erhvervshemmelighed, såfremt kendskab

Handelsmin. j. nr. 261-1-66.

til eller rådighed over den er opnået i strid med bestemmelserne i stk. 1 eller stk. 2.

Tekniske tegninger m. v.

§ 4. Den, der i anledning af udførelsen af arbejde eller i øvrigt i erhvervsøjemed er blevet betroet tekniske tegninger, beskrivelser, opskrifter, modeller eller lignende, må ikke ubeføjet benytte sådant materiale eller sætte andre i stand hertil.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 3, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Reklamebortlodning.

§ 5. Erhvervsdrivende må ikke foretage fordeling af gevinster ved lodtrækning eller anden lignende foranstaltning, såfremt det er en betingelse for deltagelse, at der mod betaling aftages en vare eller en arbejds- og tjenesteydelse.

Stk. 2. Det er dog tilladt udgiveren af et periodisk skrift at foranstalte lodtrækning til fordeling af gevinster i forbindelse med løsning af præmiekonkurrencer.

Rabatmærker.

§ 6. Såfremt erhvervsdrivende ved afsætning af varer eller udførelse af arbejds- og tjenesteydelser giver rabat eller anden ydelse i form af mærker, kuponer og lignende til senere indløsning, skal mærkerne på tydelig måde være forsynet med udstederens navn eller firma og med angivelse af en værdi i dansk mønt. Udstederen skal på begæring indløse mærkerne kontant her i landet til den pålydende værdi, når begæringen omfatter mær-

ker til et beløb, hvis størrelse fastsættes af handelsministeren.

Forretningskendetegn m. v.

§ 7. Erhvervsdrivende må ikke benytte forretningskendetegn eller lignende, der ikke tilkommer dem, eller benytte egne kendetegn på en måde, der er egnet til at fremkalde forveksling med andres.

Stk. 2. Varer af udenlandsk oprindelse må ikke sælges eller udbydes til salg med en på varen eller dens indpakning anbragt gengivelse af eller betegnelse for det danske flag eller andre nationale kendetegn eller mindesmærker. Det samme gælder varer af udenlandsk oprindelse, på hvilke eller på hvis indpakning der uhjemlet er anbragt portræt af kongen eller den kongelige familie.

Stk. 3. Efter indhentet erklæring fra vedkommende hovedorganisationer for erhverv og forbrugere kan handelsministeren fastsætte begrænsninger i adgangen til køb og salg samt benyttelse af sådanne emballagegenstande eller dele heraf, der på nærmere foreskrevet måde enten er mærket med nogen her i landet hjemmehørende virksomheds navn eller forretningskendetegn eller er mærket som bestemt alene til emballage for varer af en bestemt art. Handelsministeren kan på tilsvarende måde forbyde, at sådanne genstande forsætligt tilintetgøres eller beskadiges.

Straf.

§ 8. Overtrædelse af bestemmelserne i denne lovs §§ 2-6 og § 7, stk. 2, og af de i medfør af lovens § 7, stk. 3, givne forskrifter samt forsætlig overtrædelse af lovens § 7, stk. 1, straffes, for så vidt strengere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning, med bøde.

Stk. 2. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan der pålægges virksomheden som sådan bødesvar.

Stk. 3. Overtrædelse af lovens § 3, stk. 2, begået mere end 1 år efter tjeneste- eller samarbejdsforholdets ophør, eller 1 år efter at udførelsen af et hverv er ophørt, straffes ikke.

Sagsanlæg.

§ 9. Handelsministeren kan bemyndige foreninger og sammenslutninger til at an-

lægge sager, hvorunder der nedlægges påstand om, at en handling kendes ulovlig i henhold til § 1, samt til at indtræde i sådanne sager til støtte for en af parterne, jfr. retsplejelovens § 252, selvom foreningen eller sammenslutningen ikke ville være berettiget hertil efter almindelige regler.

Erstatning.

§ 10. Når det antages, at en person eller erhvervsvirksomhed har lidt skade ved en overtrædelse af loven, men bevis for skadens omfang ikke kan føres, kan der tillikendes den skadelidte en erstatning på indtil 10.000 kr.

Påtale.

§ 11. Overtrædelse af lovens § 3, § 4 og § 7, stk. 1, samt af de i medfør af lovens § 7, stk. 3, udfærdigede forskrifter er undergivet privat påtale.

Stk. 2. Overtrædelse af lovens §§ 2, 5, 6 og 7, stk. 2 er undergivet offentlig påtale. Overtrædelse af lovens § 2, der består i skadelig omtale af en anden erhvervsdrivende eller af forhold, der særlig angår ham, er dog undergivet privat påtale.

Stk. 3. Offentlig påtale af overtrædelser af loven sker inden for det i retsplejelovens § 9, stk. 2, nævnte område ved sø- og handelsretten i København, såfremt fagkundskab til handelsforhold skønnes at være af betydning for sagens behandling.

Ikrafttrædelse m. v.

§ 12. Loven træder i kraft den 1. januar 1968. Lovens § 5 træder dog først i kraft den 1. juli 1968, medens handelsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af lovens § 6.

Stk. 2. Lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 145 af 1. maj 1959, og lov nr. 165 af 13. april 1938 om tillæg til lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse ophæves. De i medfør af den hidtil gældende lovgivning udfærdigede forskrifter forbliver dog i kraft indtil videre.

Stk. 3. Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for denne landsdel med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

I folketingsåret 1966-67 fremsatte handelsministeren forslag til konkurrencelov, og efter første behandling blev forslaget henvist til et udvalg — se Folketings Tidende 1966-67, folketingets forhandlinger sp. 1916 og sp. 3288.

Udvalget afsluttede ikke sit arbejde, og lovforslaget fremsættes nu i samme skikkelse som i folketingsåret 1966-67, dog at der er foreslået enkelte ændringer af teknisk karakter. Dette gælder forslagens § 11, stk. 3, med hensyn til sø- og handelsrettens kompetence og forslagens § 12, stk. 1 og stk. 3, med hensyn til ikrafttrædelsen, jfr. nærmere herom i bemærkningerne til disse paragraffer.

Almindelige bemærkninger.

Handelsministeriet nedsatte i januar måned 1959 et udvalg med den opgave at gennemgå lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse.

Udvalget fik til opgave at undersøge, om loven — under hensyntagen til den skete udvikling i konkurrenceforholdene og herunder især omfanget af og formen for de senere års præmiekonkurrencer — fortsat fuldtud opfylder de krav, erhvervslivet og forbrugerne må stille til en lovgivning til fremme af lige og sund konkurrence. Udvalget skulle eventuelt fremkomme med forslag til en ny lovgivning på det pågældende område til afløsning af den nu gældende, ret kasuistisk affattede lov.

Til formand for udvalget udnævntes professor, dr. jur. W. E. v. Eyben, og til medlemmer udnævntes 9 repræsentanter for følgende organisationer og myndigheder:

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd,
Butikhandelens Fællesråd,
Direktoratet for patent- og varemærkevæsenet,
Forbrugerrådet,
Grosserer-Societetets Komité og Provins-
handelskammeret,
Handelsministeriet,
Håndværksrådet,
Industrirådet,
Monopoltilsynet.

På det nordiske justitsministermøde i Stockholm den 8. juni 1959 besluttedes det, at der skulle indledes et samarbejde mellem det danske konkurrencelovudvalg og de tilsvarende udvalg, der var nedsat i Finland, Norge og Sverige.

Det danske udvalg har afgivet betænkning den 14. april 1966 (Betænkning angående en ny konkurrencelov nr. 416 — 1966).

Det norske udvalgs betænkning er afgivet i juni 1966, medens det svenske udvalgs betænkning blev

afgivet i december 1966. Det finske udvalg har endnu ikke afsluttet arbejdet.

Det danske udvalgs betænkning indeholder et udkast til en ny konkurrencelov og et udkast til lov om ændring af lov om indseende med priser. Udkast til konkurrencelov er afgivet af et flertal inden for udvalget bestående af formanden samt repræsentanterne for Forbrugerrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Industrirådet, Monopoltilsynet og Handelsministeriet.

Flertallets udkast til konkurrencelov indeholder følgende bestemmelser: § 1 generalklausul, § 2 vildledende reklame, § 3 erhvervshemmeligheder, § 4 tekniske tegninger, § 5 rabatmærker, § 6 beskyttelse af forretningskendetegn, visse nationale kendetegn og emballagebeskyttelse, og §§ 7-9 indeholder bestemmelser om straf og påtale, der indretter disse regler efter moderne retsplejprincipper.

Flertallet — bortset fra Industrirådets repræsentant — har herudover foreslået, at reklamebortlodninger bliver omfattet af den almindelige lotterilovgivning og dermed i realiteten forbudt.

Udkast til ændring af lov om indseende med priser, der er afgivet af et flertal inden for udvalget bestående af formanden samt repræsentanterne for Forbrugerrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Patentdirektoratet, Monopoltilsynet og Handelsministeriet, indeholder en ændring af lovens § 4, således at der gives Monopoltilsynet hjemmel til at foreskrive kvantumstandardisering samt kvantums- og egenskabsmærkning af varer.

Sidstnævnte flertal foreslår endelig, at de interesserede erhvervs- og forbrugerorganisationer undersøger muligheden for at oprette et opinionsnævn til behandling af konkurrencesager.

Et mindretal inden for udvalget, der består af repræsentanterne for Butikhandelens Fællesråd, Håndværksrådet, Provinshandelskammeret samt Patentdirektoratet, er enig med flertallet om lovudkastets §§ 1-4 og § 6, men foreslår herudover lovbestemmelser indeholdende regler om udsalg samt forbud mod tilgift, reklamebortlodninger, leverandørrabatmærker, sneholdsystemer, rabatformidling og organiseret rabat.

Endvidere foreslår mindretallet, at det gældende påtalesystem, hvorefter erhvervsorganisationerne har afgørende indflydelse på, om sag skal rejses for overtrædelse af loven, opretholdes.

Endelig kan mindretallet bortset fra Patentdirektoratets repræsentant, men med tilslutning fra Industrirådets repræsentant, ikke tiltræde flertallets udkast til ændring af prisindseendeloven.

Mindretallet stiller sig skeptisk over for flertallets forslag om et opinionsnævn, men vil ikke afvise en undersøgelse af spørgsmålet.

Betænkningen har været sendt til udtalelse hos nedennævnte organisationer og myndigheder:

Advokatrådet,
 Industrirådet,
 Håndværksrådet,
 Grosserer-Societetets Komité,
 Provinshandelskammeret,
 Butikshandelens Fællesråd,
 Danske Stormagasiners Fællesråd,
 Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger,
 De samvirkende danske Andelsselskaber,
 De samvirkende danske Landboforeninger,
 Det kooperative Fællesforbund i Danmark,
 Arbejderbevægelsens Erhvervsråd,
 Assurandør-Societetet,
 Danske Bankers Fællesrepræsentation,
 Danmarks Sparekasseforening,
 Dansk Fagpresseforening,
 Danske Dagblades Fællesrepræsentation,
 Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark,
 Dansk Salgs- og Reklameforbund,
 Danske Reklamebureauers Brancheforening,
 Dansk Annoncør-Forening,
 Forbrugerrådet,
 Statens Husholdningsråd,
 De danske Husmoderforeninger,
 Dansk Arbejdsgiverforening,
 Landsorganisationen i Danmark, de samvirkende Fagforbund,
 Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger,
 Justitsministeriet,
 Monopoltilsynet,
 Politidirektøren i København,
 Politimesterforeningen,
 Sø- og Handelsretten i København,
 Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse,
 Dansk Varedeklarations-Nævn,
 Landsforeningen „Dansk Arbejde“
 Dansk Ingeniørforening,
 Ingeniør-Sammenslutningen,
 Landsudvalget for loyal Handel,
 Direktoratet for patent- og varemærkevæsenet,
 Indenrigsministeriet.

Flertallets indstilling har fået tilslutning med visse modifikationer fra følgende organisationer m. v.:

Industrirådet og Dansk Annoncør-Forening, der begge ikke ønsker noget bortlodningsforbud, Gros-

serer-Societetets Komité, Landsforeningen „Dansk Arbejde“, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, De samvirkende danske Landboforeninger, Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger, Landsorganisationen de samvirkende Fagforbund, Forbrugerrådet; De danske Husmoderforeninger, Statens Husholdningsråd, Monopoltilsynet og Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse, samt Dansk Salgs- og Reklameforbund, der dog ønsker et forbud mod tilgift. Danske Reklamebureauers Brancheforening, der ligeledes ønsker et tilgiftsforbud, tager ikke klar stilling for eller imod flertallet, men synes i realiteten nærmest at hælde til flertalsindstillingen.

Industrirådet tager afstand fra det af flertallet foreslåede udkast til ændring af lov om indseende med priser.

Mindretallet får tilslutning fra følgende organisationer:

Butikshandelens Fællesråd, Danske Stormagasiners Fællesråd, Håndværksrådet, Provinshandelskammeret og Dansk Fagpresseforening. Landsudvalget for loyal Handel, tilslutter sig også mindretallet. Endelig udtaler Assurandør-Societetet sig til fordel for et tilgiftsforbud, men tager ikke stilling til de øvrige spørgsmål.

En række organisationer har ingen bemærkninger til betænkningen eller har blot bemærkninger af teknisk karakter og forholder sig således neutrale til de erhvervs- og forbrugerpolitiske spørgsmål.

Forslag til konkurrencelov er udarbejdet på grundlag af udvalgsflertallets indstilling, som også har fået tilslutning fra et betydeligt flertal af de organisationer, der har udtalt sig om de principielle spørgsmål, der har delt udvalget i flertal og mindretal. Efter forhandling med justitsministeriet er der dog i forslaget § 5 optaget en bestemmelse om forbud mod reklamelotterier. Et sådant forbud har et flertal i udvalget (betænkningens afsnit 121) fundet det mest hensigtsmæssigt at optage i lotteriloven, men justitsministeriet har ikke ment, at forbudet burde optages i denne lov. Ved bestemmelsens udformning er flertallets indstilling imidlertid fulgt ud fra de betragtninger, der er anført i betænkningens afsnit 120-121.

Bestemmelserne i §§ 1-4 i lovforslaget er i hovedsagen overensstemmende med de regler, der er foreslået af de øvrige nordiske udvalg.

Forslag til konkurrencelov skal afløse lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse (lovbekendtgørelse nr. 145 af 1. maj 1959 — optrykt som bilag til lovforslaget) og indebærer en i forhold til den gældende lov væsentlig forenkling af lovgivningen på dette område, der vil medføre en aflastning af administrationen, anklagemyndig-

F. t. konkurrencelov.

heden og domstolene. Københavns politi har således anslået, at ophævelsen af den gældende konkurrencelovs § 5 (udsalg) og § 12 (tilgift) vil medføre en nedgang på ca. 140 sager af ca. 160 konkurrencelovsager årlig.

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.**Til § 1. Generalklausul.*

Bestemmelsen, hvorefter der i erhvervsvirksomhed ikke må foretages handlinger, der strider mod god forretningsskik, træder i stedet for den gældende konkurrencelovs § 15. Den ny bestemmelse er omhandlet i betænkningens kap. 4.

Ved den nye formulering er der ikke tilsigtet nogen realitetsændring i forhold til gældende ret, men blot en ny sproglig udformning af bestemmelsen.

Medens den gældende lovs § 15 omhandler „i erhvervsøjemed foretagne handlinger“, har man valgt at betegne de handlinger, som omfattes af udkastet, som handlinger foretaget „i erhvervsvirksomhed“. Det har herved været hensigten at fremhæve, at de retsstridige handlinger ikke behøver at have noget snævert erhvervs-mæssigt formål som f. eks. opnåelse af en fortjeneste for den enkelte erhvervsdrivende, og dette findes bedst at kunne udtrykkes ved ordene „i erhvervsvirksomhed“ fremfor ordene „i erhvervsøjemed“.

Udvalget har i sit udkast bevaret begrebet „redelig forretningsskik“. Enkelte organisationer har imidlertid foreslået, at ordet „redelig“ udgår og erstattes af ordet „god“ ud fra ønsket om et mere nutidigt ordvalg. Der er heller ikke ved denne ændring tilsigtet nogen realitetsændring.

Efter den gældende lovs § 15, stk. 1, kan handlinger, der strider mod redelig forretningsskik, medføre erstatningsansvar og forbydes ved dom. I udkastet er generalklausulen formuleret som en almindelig forbudsnorm, og de civile retlige sanktioner erstatning og forbud kan anvendes over for de retsstridige handlinger. Der henvises i øvrigt herom til betænkningens afsnit 150. Det er fundet overflødigt at gentage bestemmelsen i den gældende lovs § 15, hvorefter handlinger stridende mod generalklausulen er forbudt, „selv om de ikke omfattes af lovens øvrige bestemmelser“.

Til § 2. Vildledende reklame m. v.

Som der nærmere er redegjort for i betænkningens kap. 7, skal forslaget § 2 træde i stedet for den gældende konkurrencelovs § 1 og § 10.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at forbudet mod at anvende urigtige eller vildledende angivelser i konkurrencen sammenfattes i en enkelt bestemmelse, der omfatter såvel angivelser om egne som

om andres forhold, og lade angivelsernes retsstridighed bestemme henholdsvis af deres egnethed til at påvirke dem, til hvem angivelserne er rettet, eller af deres egnethed til at fremme eller skade nogens erhvervsvirksomhed.

Herudover foreslås i forslaget § 2 et forbud mod anvendelse af angivelser, som på grund af deres form, eller fordi de angår uvedkommende forhold, er utilbørlige over for andre erhvervsdrivende.

Endelig er det i forslaget § 3 foreslået at gøre såvel erhvervsdrivendes personale som erhvervs- og forbrugersammenslutninger ansvarlige for overtrædelse af bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2.

Til stk. 1.

Bestemmelsen forbyder erhvervsdrivende at anvende urigtige eller vildledende angivelser, der er egnet til at påvirke efterspørgselen efter varer eller arbejds- og tjenesteydelser, eller som på anden måde er egnet til at fremme eller skade nogens erhvervsvirksomhed.

Forbudet mod at anvende urigtige eller vildledende angivelser omfatter alle, der som erhvervsdrivende deltager i vareomsætningen, eller som udfører arbejds- og tjenesteydelser. Bestemmelsens anvendelse er ikke knyttet til noget bestemt led i omsætningen, således som det er tilfældet med den gældende konkurrencelovs § 1, der efter sin formulering nærmest finder anvendelse på detailomsætningen. Bestemmelsen kan anvendes i alle forhold mellem erhvervsdrivende indbyrdes og mellem erhvervsdrivende og forbrugere. Forbudet mod vildledende reklame gælder derfor også reklamebureauer m. v., der udformer reklame for andre erhvervsdrivende, samt den erhvervs-mæssige kreditoplysningsvirksomhed. Enkelte organisationer, bl. a. Dansk Salgs- og Reklameforbund, Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse og Danske Patentagenters Forening, har kritiseret, at der således pålægges reklamebureauer et selvstændigt ansvar. Dette anses imidlertid for nødvendigt til imødegåelse af f. eks. reklamefremstød, der iværksættes fra udlandet gennem et dansk bureau. Det bemærkes i denne forbindelse, at bestemmelserne i § 4 i lov om apotekervæsenet (lovbekendtgørelse nr. 248 af 2. juli 1962) om reklamering for lægemidler også pålægger reklamebureauer et selvstændigt ansvar.

Det må dog fremhæves, at strafansvar kun kan gøres gældende, hvis de sædvanlige subjektive betingelser for ansvaret er opfyldt, d. v. s. at f. eks. reklamebureauer og kreditoplysningsvirksomheder kun kan blive ansvarlige, hvis de vidste eller burde vide, at forholdet var i strid med loven.

Om ansvar for annoncer i periodiske skrifter, der

er trykt her i landet, gælder bestemmelserne i lov nr. 147 af 13. april 1938 om pressens brug.

Rettsstridigheden af de af forslaget omfattede udsagn er ikke betinget af, at noget bestemt meddelelsesmiddel benyttes. Ved ordet „angivelser“ forstås enhver form, hvorunder man meddeler sig, det være sig mundtligt, skriftligt eller billedligt, f. eks. ved kundeekspeditioner og varedemonstrationer, gennem annoncer, ved film, radio, fjernsyn eller andre mekaniske meddelelsesmidler. Det følger heraf, at der ikke er foretaget nogen afgrænsning af udsagnets adressat, der kan være en enkeltperson eller en flerhed af personer. I forhold til gældende ret indebærer dette en udvidelse, idet bestemmelsen således ikke er begrænset til den egentlige reklame rettet til en ubestemt kreds, men også omfatter angivelser fremsat mundtligt eller skriftligt over for enkeltpersoner.

I praksis må det dog antages, at bestemmelsen som hidtil får størst betydning over for den påvirkning, som udøves gennem den egentlige reklame rettet til større ubestemte kredse, idet der her sjældent vil foreligge bevistvivl med hensyn til angivelsernes indhold.

Angivelsernes rettsstridighed er betinget af, at de er urigtige eller vildledende og dermed egnet til at medføre en vis påvirkning af dem, til hvorn angivelserne er rettet, eller på anden måde egnet til at fremme eller skade den erhvervsvirksomhed, som angivelserne angår.

Det er ikke afgørende for bestemmelsens anvendelse, at de urigtige eller vildledende angivelser har haft den anførte virkning, når blot angivelserne objektivt set er egnet til at fremkalde sådan virkning. Det fremgår heraf, at angivelser, der ikke er egnet til at fremkalde de beskrevne virkninger, ikke er omfattet af bestemmelsen, selv om de er klart urigtige. Endvidere foreligger der ikke vildledende angivelser, hvis de ikke kan få den angivne virkning. Der kan foreligge angivelser, som er vildledende, selv om de ikke er urigtige, og det omvendte forhold kan også tænkes. Efter en rationel betragtning bør vægten alene lægges på, om angivelserne er vildledende. Da en urigtig angivelse ofte er vildledende, og da det kan være vanskeligt at bevise, at angivelsen ikke blot er urigtig, men også vildledende, opretholder forslaget den gældende regel, hvorefter begge momenter nævnes sideordnet med hinanden.

Den virkning, som de urigtige eller vildledende angivelser skal være egnet til at hidføre, har to forgreninger, af hvilke den ene omfatter forhold, der angår efterspørgselen efter varer eller arbejds- og tjenesteydelser, d. v. s. angivelser i salgskon-

kurrencen i et hvilket som helst led af omsætningen, medens den anden forgrening angår alle andre forhold i konkurrencen, d. v. s. angivelser i konkurrencen om indkøb af varer, om kredit, arbejdskraft o. s. v. Denne forgrening af bestemmelsen er begrænset til forhold, der manifesterer sig mellem erhvervsdrivende indbyrdes og disses forbindelse med leverandører, långivere, arbejdstagere m. v.

Som anført i betænkningen (afsnit 51) vil urigtige eller vildledende angivelser egnet til at påvirke efterspørgselen efter varer eller arbejds- og tjenesteydelser kunne angå enten den erhvervsdrivendes egne varer m. v. eller varer, der udbydes af andre erhvervsdrivende. I førstnævnte tilfælde vil angivelserne indeholde et gunstigt udsagn om egne varer og i det andet et ugunstigt udsagn om andres. I begge tilfælde udsættes køberne for vildledning, hvorved efterspørgselen kan påvirkes dels til skade for den, der herved risikerer at komme til at foretage et varevalg under forkerte forudsætninger, dels til skade for andre erhvervsdrivende, som ved uretmæssige midler påføres tab af omsætning. Det væsentlige i bestemmelsen er dog faren for vildledning af køberne, hvad enten disse er andre erhvervsdrivende eller de almindelige forbrugere. Bestemmelsen i § 2, stk. 1, jfr. stk. 2, omfatter også den sammenlignende reklame. Det er således forbudt ved sammenligninger med en eller flere konkurrenters varer at anvende urigtige eller vildledende angivelser eller angivelser, der på grund af deres form, eller fordi de angår uvedkommende forhold, er utilbørlige over for vedkommende konkurrenter.

Uden for salgskonkurrencen kan der bestå konkurrence mellem erhvervsdrivende om vareindkøb, kredit, lokaler o. s. v. Bestemmelsen i forslagets § 2, stk. 1, om urigtige eller vildledende angivelser, der på anden måde er egnet til at fremme eller skade nogens erhvervsvirksomhed, tager sigte på denne „sekundære“ konkurrence. Også på dette område vil erhvervsdrivende kunne skaffe sig fordele i konkurrencen ved at anvende gunstige angivelser om egne forhold eller ugunstige om andres forhold. De sidstnævnte tilfælde vil formentlig være af størst praktisk betydning. Hvis særlig fordelagtige indkøbsmuligheder unddrages den erhvervsdrivende, fordi en konkurrent over for vedkommende leverandør har givet urigtige oplysninger om den erhvervsdrivende, kan bestemmelsen finde anvendelse. Samme situation kan foreligge i forholdet til banker og andre långivere eller i tilfælde, hvor to erhvervsdrivende hver for sig ønsker til deres virksomhed at knytte en bestemt person, der f. eks. som særlig sagkyndig er værdifuld for virksomhederne.

Til stk. 2.

Efter denne bestemmelse gælder reglen i stk. 1 også angivelser, der på grund af deres form, eller fordi de angår uvedkommende forhold, er utilbørlige over for andre erhvervsdrivende.

Angivelserne skal i overensstemmelse med reglen i forslaget § 2, stk. 1, være egnet til at påvirke efterspørgselen efter varer eller arbejds- og tjenesteydelser eller på anden måde egnet til at fremme eller skade nogens erhvervsvirksomhed.

I modsætning til stk. 1 er angivelsernes retsstridighed her uafhængig af, om de er sande eller usande. De vil kunne være sande og dog stridende mod bestemmelsen, eller deres bedømmelse vil helt unddrage sig en sandhedsprøvelse. Angivelser, der er utilbørlige på grund af deres form, kan forekomme, f. eks. i tilfælde af sammenligninger med andres varer. Hvis en erhvervsdrivende f. eks. udstiller en konkurrents varer under særlig ugunstige forhold eller betegner varerne med nedsættende udtryk på en måde, der er egnet til at bringe disse i miskredit hos køberne og dermed til at påvirke efterspørgselen, vil forholdet være omfattet af bestemmelsen.

Angivelser, der er utilbørlige, fordi de angår uvedkommende forhold, kan dreje sig om en konkurrents religiøse tro, afstamning eller politiske indstilling. Angivelserne kan også dreje sig om konkurrentens privatliv eller andre forhold, der er den erhvervsmæssige konkurrence uvedkommende.

Det gælder i denne bestemmelse, at angivelserne kan have en sådan karakter, at de er freds- og ærekrænkende, og forholdet vil i så fald være omfattet af bestemmelserne i straffelovens kap. 27.

Til stk. 3.

Efter denne bestemmelse finder reglerne i forslaget § 2, stk. 1 og stk. 2, tilsvarende anvendelse på personer, der er ansat hos en erhvervsdrivende, samt på foreninger og sammenslutninger, der varetager erhvervsdrivendes eller forbrugeres interesser.

I forhold til gældende lov indebærer dette en udvidelse af kredsen af ansvarlige for overtrædelse af bestemmelsen om vildledende reklame m. v.

Udvalget har som motiveret i betænkningen (afsnit 55) fundet det hensigtsmæssigt, at erhvervsdrivendes personale kan gøres ansvarligt for vildledende reklame m. v. for herved at opnå en mere effektiv håndhævelse af bestemmelserne. Det må fremhæves, at ansvaret, som det også er tilfældet for den erhvervsdrivende selv, er betinget af, at de subjektive ansvarsbetingelser, forsat eller uagtsomhed, er til stede. Bestemmelsen pålægger ikke personalet nogen pligt til nøjere selvstændig vurde-

ring af de ordrer eller anvisninger, som den erhvervsdrivende giver med hensyn til arbejdets udførelse, varesalg, demonstrationer og lignende. Hvor arbejdet udføres efter andres anvisninger, vil ansvaret kun kunne gøres gældende, hvis den ansatte kendte eller burde kende de omstændigheder, som gør forholdet retsstridigt.

Et selvstændigt ansvar for personalet vil normalt kun kunne gøres gældende, hvis den ansatte på eget initiativ eventuelt i strid med givne anvisninger anvender urigtige eller vildledende angivelser. Et sådant ansvar er påkrævet i de tilfælde, hvor den ansatte uden selv at være erhvervsdrivende dog optræder med en vis selvstændighed, og hvor aføningen er afhængig af varesalget. Dette gælder f. eks. ved salg af varer ved kolportage og ved demonstrationer på udstillinger, jfr. herved ansvaret for agenter eller andre, der erhvervsmæssigt virker for tegning af forsikringer i § 156 i lov nr. 147 af 13. maj 1959 om forsikringsvirksomhed.

De ansatte vil — hvis de subjektive betingelser herfor er til stede — kunne gøres ansvarlig i tilfælde, hvor virksomhedens indehaver unddrager sig ansvaret f. eks. ved at forlade landet. Selv om det ikke har kunnet lade sig formulere i en lovregel, forudsættes det, at de ansatte — såfremt de ikke selv har udfoldet et retsstridigt initiativ — efter påtalepraksis kun gøres ansvarlig subsidiært i forhold til lederen af virksomheden.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund har visse betænkeligheder ved et selvstændigt ansvar for personalet, men har dog kunnet acceptere bestemmelsen på baggrund af den her givne forklaring med hensyn til bestemmelsens forståelse og rækkevidde.

De organisationer, der pålægges ansvar efter udkastet, er private foreninger og sammenslutninger af erhvervsdrivende eller forbrugere; derimod falder statslige eller kommunale institutioner, der har opgaver vedrørende erhvervslivet og forbrugerproblemer, uden for bestemmelsens område.

Ansvaret for organisationerne kan blive aktuelt f. eks. ved kollektive reklameforanstaltninger, der iværksættes af en organisation på en branches vegne, medens ansvaret for forbrugerorganisationer kan få betydning i forbindelse med afprøvning af enkelte varer eller andre sammenlignende vareundersøgelser.

Forbrugerrådet og Statens Husholdningsråd har ikke fundet det rimeligt, at forbrugerorganisationer gøres ansvarlige efter lovforslaget, idet man finder, at et sådant ansvar falder uden for denne lovgivnings område. Ud fra de betragtninger der er anført i udvalgets betænkning pag. 40, 1. sp., er det

imidlertid fundet rigtigt, at udvalgets indstilling om en sådan ansvarsregel medtages i lovforslaget.

Til § 3. Erhvervshemmeligheder.

Forslaget træder i stedet for den gældende konkurrencelovs § 11, der beskytter de såkaldte forretnings- eller driftshemmeligheder. Det er fundet hensigtsmæssigt at benytte fællesbegrebet „erhvervshemmeligheder“, men der er ikke herved tilsigtet nogen ændring i forhold til gældende ret. De hemmeligheder, som er beskyttet i medfør af udkastet, kan således angå enten kommercielle eller driftstekniske forhold. Udvalget har, som det fremgår af betænkningens kap. 6, ikke foretaget nogen nærmere bestemmelse af hemmelighedsbegrebet, idet afgørelsen heraf må bero på omstændighederne i de enkelte sager.

Til stk. 1.

Efter denne bestemmelse forbydes det på utilbørlig måde at skaffe sig eller forsøge at skaffe sig kendskab til eller rådighed over erhvervshemmeligheder.

Den, der skaffer sig adgang til en erhvervsvirksomhed for at tilegne sig hemmeligheder eller for at gøre sig bekendt med sådanne, vil være omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 264a, eller forholdet kan efter omstændighederne være omfattet af straffelovens § 276 om tyveri.

Forslaget omfatter personer, der har lovlig adgang til en virksomhed, f. eks. som besøgende eller forretningsforbindelse, og som benytter lejligheden til at skaffe sig kendskab til eller rådighed over hemmeligheder. Endvidere omfatter udkastet personer, der i kraft af deres ansættelse i virksomheden vel har lovlig adgang til denne, men som benytter denne adgang til at udforske områder, der er den pågældende uvedkommende. I disse tilfælde er det klart, at de pågældende på utilbørlig måde udnytter en i øvrigt lovlig adgang til virksomheden.

Forsøg er omfattet af bestemmelsen, da det ellers kan være vanskeligt at domfælde for overtrædelse af bevismæssige grunde. En særbestemmelse om forsøg er nødvendig uanset straffelovens § 21, da lovforslaget alene hjemler bødestraf, sammenholdt med straffelovens § 21, stk. 3, der forudsætter fængselsstraf. Forsøg må ved anvendelsen af lovforslagets regel forstås i overensstemmelse med almindelig sprogbrug som alle nærmere forsøgs handlinger.

Bestemmelsen omfatter såvel, at vedkommende skaffer sig kendskab til som rådighed over hemmeligheden.

Førstnævnte tilfælde dækker også de forhold, hvor det blot gennem hukommelsen, notater eller

fotografering er muligt senere at rekonstruere og benytte hemmeligheden, medens der i sidstnævnte tilfælde oftest vil være tale om tilegnelse af beskrivelser, modeller, tegninger og lignende. Dette forhold vil efter omstændighederne også kunne anses som tyveri.

Til stk. 2.

Bestemmelsen forbyder den, der i et tjeneste- eller samarbejdsforhold eller under udførelse af et hverv er kommet til kundskab om eller har fået rådighed over erhvervshemmeligheder, ubeføjet at viderebringe eller benytte sådanne hemmeligheder.

I modsætning til stk. 1 omfatter bestemmelsen sådanne personer, der i kraft af deres arbejde eller tilknytning i øvrigt til en erhvervsvirksomhed er bekendt med eller har en i kraft af arbejdet eller hvervet naturlig adgang til at gøre sig bekendt med virksomhedens hemmeligheder. Dette gælder for det første personer, der er ansat i virksomheden med et arbejde, hvis udførelse forudsætter kendskab til virksomhedens hemmeligheder, og dernæst også personer, der samarbejder med virksomheden, f. eks. som medejere af denne eller på anden måde økonomisk interesserede i virksomheden. Endelig omfatter bestemmelsen personer, der udfører et hverv for virksomheden af begrænset varighed, som f. eks. rådgivende teknikere, revisorer og lignende, og som i kraft af sådant hverv får kendskab til virksomhedens hemmeligheder. Det kræves ikke som efter den gældende konkurrencelovs § 11, at kendskab til hemmeligheden skal være erhvervet i kraft af et kontraktligt tillidsforhold, idet kravet herom er anset for en uhensigtsmæssig begrænsning.

Forbudet omfatter ubeføjet viderebringelse eller benyttelse af hemmeligheden. Ordet „ubeføjet“ betyder blot, at særlig tilladelse til eller en i kraft af arbejdet nødvendig viderebringelse eller benyttelse af hemmeligheden bringer forholdet uden for bestemmelsens område. Det samme gælder om den private, ikke-erhvervsmæssige benyttelse af kendskabet til en erhvervshemmelighed.

Bestemmelsen rammer i første række ansatte eller samarbejdende personer m. v., der, medens tilknytning til virksomheden består, til konkurrenter viderebringer oplysninger om virksomhedens hemmeligheder. Forseelsen er i denne form særlig farlig for den virksomhed, der har krav på hemmeligholdelse. Men bestemmelsen gælder principielt også personer, der, efter at deres tilknytning til virksomheden er ophørt, viderebringer eller selv benytter kendskabet til hemmeligheden. Med henblik på denne situation vil der dog ofte ved særlig aftale være truffet foranstaltninger til modvirkning af den skade, som tidligere ansatte kan påføre virk-

somheden. Disse såkaldte konkurrenceklausuler er omfattet af bestemmelsen i aftalelovens § 38.

Som det fremgår af forslaget § 8, stk. 3, indtræder der straffrihed 1 år efter, at tilknytningsforholdet til virksomheden er ophørt, men det antages i overensstemmelse med den nu herskende opfattelse, at civilretligt ansvar kan gøres gældende også efter udløbet af denne frist.

Med hensyn til spørgsmålet om længden af den frist, ved hvis udløb straffrihed indtræder, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, stk. 3.

Til stk. 3.

Det forbydes i denne bestemmelse erhvervsdrivende at benytte en erhvervshemmelighed, såfremt kendskab til eller rådighed over denne er opnået i strid med bestemmelserne i stk. 1 eller stk. 2.

Bestemmelsen er ny, idet den gældende konkurrencelovs § 11 ikke omfatter „hæleri“ med hensyn til erhvervshemmeligheder. For en effektiv beskyttelse af erhvervshemmelighederne er det imidlertid anset for vigtigt, at den, der udnytter erhvervshemmeligheder, som en anden har skaffet til ham, er omfattet af bestemmelsen, idet muligheden for den erhvervsmæssige udnyttelse af en andens hemmeligheder skaber baggrunden for overtrædelse af reglerne i stk. 1 og stk. 2.

Det er anført i udvalgets udkast, at den erhvervsdrivende skal vide, at kendskab til eller rådighed over hemmeligheden er opnået ved en overtrædelse af bestemmelserne i stk. 1 eller stk. 2.

Enkelte organisationer, der har udtalt sig om udvalgets lovudkast, har ikke kunnet tiltræde, at bestemmelsen begrænses til forsæt og har foreslået, at også det uagtsomme forhold skal kunne medføre strafansvar. Det er fundet rimeligt af bevismæssige grunde at følge dette forslag, ligesom ordene „ved en overtrædelse af“ er blevet erstattet med ordene „i strid med“, idet de førstnævnte ord kunne indiciere, at der skal foreligge en ved dom konstateret overtrædelse af § 3, stk. 1 eller stk. 2.

Der har endvidere været fremsat ønske om, at bestemmelsen også skulle omfatte ansvar for misbrug af en på tilfældig måde erhvervet viden om erhvervshemmeligheder. Dette kan f. eks. forekomme, hvis afsenderen af et materiale giver dette forkert adresse, hvorved det kommer uvedkommende i hænde. Det er imidlertid ikke fundet påkrævet at ændre udvalgets udkast på dette punkt, da en bestemmelse af denne art dog ikke kan opfange alle situationer, og da der i det nævnte og lignende tilfælde vil være mulighed for at anvende lovforslagets § 1 (generalklausulen). Hvis den erhvervsdrivende efter i god tro at have påbegyndt benyttel-

sen af noget, der senere viser sig at være en andens hemmelighed, kan forholdet ikke straffes. Heller ikke kan den erhvervsdrivende ved forbud pålægges at ophøre med benyttelsen, når der ikke længere foreligger en erhvervshemmelighed, fordi denne er blevet almindelig kendt. Uanset den erhvervsdrivendes subjektive forhold må den berettigede dog kunne kræve udleveret sine tegninger og beskrivelser m. v., der indeholder erhvervshemmeligheder.

Til § 4. Tekniske tegninger m. v.

Til stk. 1.

Bestemmelsen forbyder den, der i anledning af udførelsen af et arbejde eller i øvrigt i erhvervsøjemed er blevet betroet tekniske tegninger, beskrivelser, opskrifter, modeller eller lignende, ubeføjet at benytte sådant materiale eller sætte andre i stand dertil. Bestemmelsen er omhandlet i udvalgets betænkning kap. 6, afsnit 48 ff.

Genstanden for beskyttelse er forskellig fra de i forslaget § 3 omhandlede forhold, for så vidt som det i forslaget § 3 kræves, at beskyttelsesobjektet skal være en hemmelighed. Tværtimod vil det ofte kunne komme så store kredse i hænde, at der ikke kan være tale om nogen beskyttelse ud fra et hemmelighedssynspunkt. Det kan på den anden side også forekomme, at tegninger m. v. er omfattet af forslaget § 3, hvis de for beskyttelsen i henhold til denne bestemmelse nødvendige betingelser foreligger i den konkrete sag. I så fald vil forholdet være omfattet af begge bestemmelser.

Det er ikke muligt udtømmende at opregne de genstande, der er beskyttet efter forslaget. I almindelighed drejer det sig om rørlige ting, der tjener som forbillede ved fremstilling af nye genstande, eller som giver anvisning på en bestemt teknisk fremgangsmåde. Endvidere er omfattet af forslaget kalkulationer og beskrivelser, der er udarbejdet f. eks. til brug ved tilbudsafgivelse, ved licitationer m. v. Uden for bestemmelsen falder mundtlige anvisninger på et arbejdes udførelse og lignende.

Beskyttelsen kræver, at materialet skal være betroet nogen i anledning af udførelsen af et arbejde eller i øvrigt i erhvervsøjemed. At materialet er betroet nogen i den forstand, at det ikke må anvendes til den pågældendes egne formål eller komme uvedkommende i hænde, kan være udtrykkeligt tilkendegivet. En sådan tilkendegivelse er dog ikke påkrævet, idet betroelsesforholdet kan fremgå af materialet selv eller af de omstændigheder, hvorunder det er overdraget til andre af den, der har krav på materialets beskyttelse.

Beskyttelsen gælder over for enhver, der har fået materialet betroet med henblik på udførelsen af et arbejde. Dette kan gælde personale i den pågældende virksomhed eller uden for virksomheden. Endvidere gælder bestemmelsen enhver anden, der har fået materialet betroet i erhvervsøjemed, hvilket kan være tilfældet med underleverandører eller i tilfælde af materialets overgivelse til reproduktion eller i forbindelse med afgivelse af tilbud.

Til stk. 2.

Efter denne bestemmelse finder reglen i forslaget § 3, stk. 3, tilsvarende anvendelse på forslaget § 4, stk. 1. Dette betyder, at erhvervsdrivende ikke må benytte det af forslaget § 4, stk. 1, omfattede materiale, såfremt rådighed over det er opnået i strid med bestemmelsens stk. 1.

Mod handlinger, der er i strid med bestemmelserne i forslaget § 4, stk. 1 og stk. 2, er der nogen beskyttelse gennem adgangen til at kræve materialet tilbageleveret, og efter omstændighederne tillige gennem erstatningsansvar for den, der uretmæssigt råder over materialet. Dette vil imidlertid ikke altid være et tilstrækkeligt virksomt værn. Dels kan der være sket en mangfoldiggørelse af materialet, der gør tilbagelevering af det originale materiale værdiløs, dels har erstatningsansvaret ingen betydning, hvis den erstatningspligtige ikke kan betale. Betydningen af bestemmelsen beror derfor på, at der kan idømmes straf af bøde for overtrædelse.

Til § 5. Reklamebortlodning.

I henhold til denne bestemmelse forbydes det erhvervsdrivende at foretage fordeling af gevinster ved lodtrækning eller anden lignende foranstaltning, såfremt det er en betingelse for deltagelse, at der mod betaling aftages en vare eller arbejds- og tjenesteydelse.

Problemerne vedrørende reklamebortlodning er behandlet i betænkningens afsnit 113-123.

Forbudet imod, at erhvervsdrivende foranstalter lodtrækning, er begrænset til de tilfælde, hvor deltagelse er betinget af, at der imod betaling aftages en ydelse. Dette er i overensstemmelse med det af et flertal i betænkningens afsnit 120 anførte, hvorefter der ikke er tilstrækkeligt grundlag for et forbud imod lotterier, hvor deltagelse står åben for enhver uden købetvang. Der foreligger ikke her noget indskud i form af varekøb. Ved denne formulering opnås det også, at der indføres et indskudsbegreb i bestemmelsen i lighed med indskudsbegrebet i den almindelige lotterilovgivning, hvor indskuddet består i en pengeydelse. Forbudet gælder,

selv om der som grundlag for lodtrækningen foreligger løsning af opgaver, og der herefter må trækkes lod blandt flere rigtige løsninger. Der er dog i paragraffens stk. 2 gjort undtagelse med hensyn til præmiekonkurrencer i periodiske skrifter.

Ved lodtrækning forstås en metode, hvorefter gevinster fordeles blandt deltagerne på en sådan måde, at udfaldet beror på tilfældet. En sådan tilfældig fordeling af gevinster kan opnås på forskellige måder, af hvilke den egentlige lodtrækning består, i at enkelte gevinstnumre udtrækkes blandt et større antal numre, som er indsendt af deltagerne. Tilfældighedsmomentet kan dog også hidføres på andre måder, f. eks. ved at kort eller kuponer i forskellige farver, der er nedlagt i varers emballage, umiddelbart giver ret til gevinst på bestemte farver.

Fra forbudet i stk. 1 er der i stk. 2 gjort den undtagelse, at det tillades udgiveren af et periodisk skrift at foranstalte lodtrækning til fordeling af gevinster i forbindelse med løsning af præmiekonkurrencer.

Denne undtagelse er begrundet i, at præmiekonkurrencer udgør en del af det underholdningsstof, der traditionelt findes i periodiske skrifter, især i dag- og ugeblade. Der vil således fortsat bestå adgang for udgiverne af periodiske skrifter til i forbindelse med konkurrencer og lignende at fordele gevinster ved lodtrækning blandt flere rigtige løsninger af en opgave.

Til § 6. Rabatmærker.

Bestemmelsen kræver, at mærkerne, såfremt erhvervsdrivende ved afsætning af varer eller arbejds- og tjenesteydelse giver rabat eller anden ydelse i form af mærker, kuponer og lignende til senere indløsning, på tydelig måde skal være forsynet med udstederens navn eller firma og med angivelse af en værdi i dansk mønt. Endvidere pålægges det udstederen at indløse mærkerne til den pålydende værdi her i landet, når begæringen omfatter mærker til et beløb, hvis størrelse fastsættes af handelsministeren. Bestemmelsen er omhandlet i udvalgets betænkning kap. 8, afsnit 98-112.

Pligten til at påse, at udstederens navn eller firma og den pålydende værdi er angivet på rabatmærker, påhviler den erhvervsdrivende, der udleverer mærkerne til den endelige rabatmærkemodtager. Den erhvervsdrivende, der udleverer mærkerne, kan være identisk med udstederen, men udstederen kan også være en trediemand, der mod vederlag har stillet administrationen af rabatydelser til rådighed for den erhvervsdrivende. Bestemmelsen omfatter foruden detailhandelen også fabrikan-

ter og grossister, der enten direkte eller med detailhandelen som mellemlid udleverer rabatmærker til forbrugere.

Pligten til at indløse rabatmærkerne til den pålydende værdi, når mærker til et nærmere fastsat beløb begæres indløst, påhviler alene udstederen, og ihændehaveren af rabatmærker har således ikke noget krav mod den erhvervsdrivende, der har udleveret mærkerne, medmindre denne tillige er udsteder af mærkerne.

Da bestemmelsen alene tager sigte på at oplyse rabatmærkemottagerne om værdien af den rabat eller anden ydelse, der tilbydes i forbindelse med køb af varer eller aftagelse af arbejds- og tjenesteydelser, er bestemmelsen ikke til hinder for, at rabatmærkeudstederen alternativt tilbyder indløsning af mærkerne i varer.

Rabat, der ydes ved varekøb m. v., er traditionelt en mindre pengeydelse, der efter de nugældende rabatsystemer kan kræves indløst i penge, når mærker til et vist mindre beløb er samlet, idet tilgiftsforbudet i den gældende konkurrencelov § 12, stk. 1, er til hinder for, at rabatmærkeudstederen konverterer et sådant tilgodehavende til varer.

Medens udvalgets flertal som motiveret i betænkningen (afsnit 88) har fundet, at et generelt forbud mod den enkeltstående tilgift ikke er tilstrækkeligt begrundet, mener man på den anden side, at en „rabat“ i form af varetilgodehavende, der opspares gennem indkøb, er skadelig for priskonkurrencen og for rabatmodtagernes muligheder for at vurdere „rabattilbudet“. Gennem kravet om, at mærkerne skal bære en pålydende værdi og kunne kræves indløst kontant, får forbrugerne mulighed for at vælge mellem kontant indløsning og eventuelt tilbud om indløsning i varer, f. eks. i form af et pointssystem.

På baggrund af det stigende prisniveau vil det være u hensigtsmæssigt at fastsætte en værdigrænse i loven, og denne bør derfor fastsættes administrativt, hvorved grænsen lettere kan tilpasses prisudviklingen.

Ved fastsættelsen af en værdigrænse for mærkernes indløselighed i penge må det være afgørende, at værdigrænsen på den ene side ikke sættes så lavt, at den bliver til gene for de allerede eksisterende kontante rabatsystemer, der skønnes gavnlige for priskonkurrencen. Det er klart, at det vil være en ulempe for et sådant system, hvis det var foreskrevet, at enkelte rabatmærker til en værdi af f. eks. 3 eller 6 øre skulle kunne kræves indløst kontant. På den anden side må værdigrænsen heller ikke sættes så højt, at dette indebærer en tilskyndelse til at modtage et tilbud om indløselighed i

varer i stedet for at afvente, at det fastsatte beløb er opsparet. Ud fra de nævnte hensyn vil en værdigrænse for tiden passende kunne ansættes til 5 kr.

Uden for bestemmelsens område falder dividende, der udbetales efter en regnskabsperiodes udløb på grundlag af virksomhedens driftsresultat, idet der ikke her i forbindelse med det enkelte køb gives noget ubetinget løfte om en modydelse af en bestemt værdi.

Til § 7. Forretningskendetegn m. v.

Paragraffen omfatter 3 bestemmelser, som hidrører fra den gældende konkurrencelov, nemlig i stk. 1, beskyttelse af forretningskendetegn, jfr. konkurrencelovens § 9, i stk. 2 forbud mod anvendelse af visse nationale kendetegn m. v. på udenlandske varer, jfr. konkurrencelovens § 4, stk. 5, nr. 2, og i stk. 3 bestemmelserne om beskyttelse af visse emballagegenstande, jfr. lov nr. 165 af 13. april 1938 om tillæg til lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse.

Til stk. 1.

Som der er redegjort for i betænkningens kap. 5, har bestemmelsen i konkurrencelovens § 9 om beskyttelse af forretningskendetegn fået aftagende betydning som følge af ændringer, der er gennemført i særlovgivningen. Dette gælder varemærkebeskyttelsen, og når der gennemføres en ny firmalov på grundlag af et fællesnordisk samarbejde, der snart afsluttes, vil beskyttelsen af firma i hovedsagen bero på bestemmelserne i den nye firmalov.

Forslagets § 7, stk. 1, forbyder erhvervsdrivende at benytte forretningskendetegn, der ikke tilkommer dem, eller benytte egne kendetegn på en måde, der er egnet til at fremkalde forveksling med andres.

Det er ikke fundet nødvendigt som i konkurrencelovens § 9 at foreskrive, at benyttelsen skal ske i „erhvervsøjemed“, da dette fremgår af sammenhængen og bestemmelsens placering i en konkurrencelov.

I betænkningens kap. 5 er der som eksempler på bestemmelsens anvendelse nævnt udformning af skilte, uniformer eller udsmykning af transportmidler, der benyttes i erhvervsvirksomhed. Et ejendommeligt udstyr i henseende til form, farvevalg eller ornamentering vil her kunne udgøre forretningskendetegn, der er beskyttet i medfør af bestemmelsen. Beskyttelsen angår således kendetegn, der viser hen til den pågældende erhvervsvirksomhed på en sådan måde, at virksomheden bl. a. derigennem er kendt af publikum eller af andre erhvervsvirksomheder.

Til stk. 2.

Ifølge bestemmelsen i dette stykke må varer af udenlandsk oprindelse ikke sælges eller udbydes til salg med en på varen eller dens indpakning anbragt gengivelse af eller betegnelse for det danske flag og andre nationale kendetegn eller mindesmærker. Det sammeskål gælde varer af udenlandsk oprindelse, på hvilke eller på hvis indpakning, der uhjemlet er anbragt portræt af kongen eller den kongelige familie.

Bestemmelsen svarer i hovedsagen til § 4, stk. 5, nr. 2, i den gældende konkurrencelov, og er nærmere omhandlet i betænkningens kap. 9, afsnit 139-144. Det vil kunne være en vildledende angivelse til påvirkning af efterspørgselen at anbringe danske nationale kendetegn eller portræt af kongen eller den kongelige familie på varer af udenlandsk oprindelse. Imidlertid vil dette forhold ikke altid med sikkerhed kunne anses for omfattet af bestemmelsen om vildledende reklame i forslaget § 2, stk. 1, hvorfor det er fundet påkrævet at bevare et udtrykkeligt forbud i loven. Det bemærkes i denne forbindelse, at det, selv om der ikke foreligger nogen vildledning med hensyn til varens oprindelse, f. eks. fordi de danske kendetegn er neutraliseret ved oplysninger om varens rette oprindelse, dog må anses for stødende, hvis udenlandske varer kunne være forsynet med danske nationale kendetegn m. v.

Til stk. 3.

Bestemmelsen indeholder de regler, der nu findes i lov nr. 165 af 13. april 1938 om tillæg til lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, og der er ikke foretaget ændringer i forhold til den gældende lov.

Bestemmelsen bemyndiger handelsministeren til efter indhentet erklæring fra de interesserede organisationer at fastsætte, at emballagegenstande eller dele heraf, der enten er mærket med nogen her i landet hjemmehørende virksomheds navn eller forretningskendetegn eller er mærket som bestemt alene til emballage for varer af en bestemt art, undergives begrænsninger med hensyn til benyttelse, køb eller salg og ikke forsætlig må tilintetgøres eller beskædiges.

I henhold til de gældende bestemmelser på dette område er der udfærdiget bekendtgørelser om mælkeflasker samt øl- og mineralvandflasker. Om bestemmelsens grundelse og indhold i øvrigt henvises til bemærkningerne i betænkningens afsnit 145.

Til § 8. Straf.

I bestemmelsens 1. stk. fastsættes straf af bøder for overtrædelse af forslagens bestemmelser bortset

fra § 1. Dog straffes kun forsætlige overtrædelser af forslaget § 7, stk. 1.

Efter paragraffens 2. stk. kan der pålægges aktieselskaber, andelsselskaber og lignende bødeansvar. Denne regel findes også i den gældende lov.

Efter bestemmelsen i stk. 3 indtræder der strafrihed for overtrædelse af bestemmelsen i lovforslagets § 3, stk. 2 (erhvervshemmeligheder), når overtrædelsen er begået mere end 1 år efter tjeneste- eller samarbejdsforholdets ophør, eller 1 år efter at udførelsen af et hverv er ophørt. Den gældende konkurrencelovs § 11 fastsætter fristen til 3 år.

Af Industrirådet, Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse er der fremsat ønske om, at 3 års fristen bevares, idet disse organisationer mener, at beskyttelsesinteressen kræver en sådan længere frist. Udvalget har i betænkningens afsnit 47 nærmere redegjort for de grunde, der har ført til forslaget om en nedsættelse af fristen til 1 år. Dette er fulgt i lovforslaget bl. a. under hensyn til, at det norske udvalg foreslår en lignende frist, medens det svenske og finske udvalg efter foreliggende oplysninger — og i øvrigt i overensstemmelse med gældende ret i disse lande — ikke udstrækker strafansvaret til efter ansættelses- eller samarbejdsforholdets ophør. Den, der har krav på hemmeligholdelse, er ikke uden retsmidler, da erstatningsansvar består, også efter at strafrihed er indtrådt, ligesom der kan ske en sikring af den berettigedes interesser gennem konkurrenceklausuler i ansættelsesaftaler med særlig betroede medarbejdere.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kap. 10

Til § 9. Sagsanlæg.

Sager, hvorunder der nedlægges påstand om, at en handling kendes ulovlig i henhold til § 1 (generalklausulen), kan efter denne bestemmelse anlægges af foreninger og sammenslutninger, handelsministeren måtte bemyndige hertil. Den forurettede skal ikke have tilslutning fra en af de bemyndigede foreninger eller sammenslutninger til at anlægge retssag. Det forudsættes, at de foreninger og sammenslutninger, som bemyndiges til selvstændigt at anlægge sag, i hovedsagen er den samme kreds af foreninger m. v., som i henhold til den gældende lov har sådan bemyndigelse.

I bestemmelsen er det videre anført, at de pågældende foreninger og sammenslutninger er berettiget til at indtræde i sager, der anlægges vedrørende generalklausulen, til støtte for en af sagens parter efter retsplejelovens almindelige regler.

Bestemmelsen har i forhold til udvalgets lovudkast fået en lidt ændret sproglig udformning.

F. t. konkurrencelov.

Til § 10. Erstatning.

Efter denne bestemmelse kan der tilkendes en erstatning på indtil 10.000 kr., såfremt en person eller erhvervsvirksomhed har lidt skade ved en overtrædelse af loven, men bevis for skadens omfang ikke kan føres. Denne regel er gjort anvendelig også i sager, der anlægges i henhold til forslaget § 1, men svarer i øvrigt til konkurrencelovens § 17, stk. 5, dog at maksimumsbeløbet er foreslået hævet fra 1.000 kr. til 10.000 kr.

Til § 11. Påtale.

I henhold til paragraffens 1. stk. skal overtrædelser af forslaget § 3 (erhvervshemmeligheder), § 4 (tekniske tegninger m. v.) og § 7, stk. 1 (kendetegn) samt af de i medfør af forslaget § 7, stk. 3 (emballagebeskyttelse) udfærdigede forskrifter undergives privat påtale. Sagerne i medfør af disse bestemmelser vil normalt blive rejst af den forurettede, og der udkræves ikke nogen tilslutning fra organisationer og lignende til søgsmål, således som det er tilfældet efter den gældende lov.

I paragraffens stk. 2 foreslås det, at overtrædelse af lovens §§ 2, 5, 6 og 7, stk. 2 er undergivet offentlig påtale.

Efter udvalgets lovudkast § 9, stk. 3, er overtrædelse af udkastets § 2 undergivet såvel privat som offentlig påtale, og dette forslag er nærmere motiveret i betænkningens afsnit 158.

Under hensyn til den betydning, der må tillægges bestemmelsen i forslaget til § 2 med hensyn til forbrugerbeskyttelsen, er det fundet rigtigt i paragraffens stk. 2 at foreslå, at overtrædelse af lovens § 2 er undergivet offentlig påtale, men således at der gives den særlige bestemmelse, at overtrædelser, der består i skadelig omtale af en anden erhvervsdrivende, eller af forhold, der særlig angår ham, er undergivet privat påtale. Ved disse sidstnævnte overtrædelser vil sædvanligvis ingen almen interesse være krænket, og det bør derfor overlades til den forurettede selv at forfølge sagen.

Det forudsættes, at det offentlige altid rejser sag efter forslaget § 2 i tilfælde, hvor der ved overtrædelse af bestemmelsen er sket en krænkelse af de hensyn til beskyttelse af det købende publikum, som ligger til grund for bestemmelsen.

Efter forslaget § 3 skal offentlig påtale af overtrædelse af loven inden for det i retsplejelovens § 9, stk. 2, nævnte område ske ved sø- og handelsretten i København, såfremt fagkundskab til han-

delsforhold skønnes at være af betydning for sagens behandling.

Ændringen i forhold til det i folketingsåret 1966-67 fremsatte lovforslag skyldes de ved lov nr. 151 af 10. maj 1967 gennemførte ændringer af retsplejelovens bestemmelser om sø- og handelsretten i København.

I § 9, stk. 4 i udvalgets lovudkast er der foreslået adgang til intervention i straffesager, og udvalget har nærmere begrundet dette forslag i betænkningens afsnit 161. Justitsministeriet har imidlertid ment, at en sådan interventionsadgang ikke er forenelig med de almindelige principper for strafferetsplejen, og udvalgets forslag herom er derfor ikke medtaget i lovforslaget.

Til § 12. Ikrafttrædelse m. v.

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 1968.

Af hensyn til de lotteriarrangementer, der måtte være forberedt, er dog ikrafttrædelsen af forslaget § 5 udskudt til 1. juli 1968, således at der levrnes tid til en afvikling. Det er endvidere fundet hensigtsmæssigt, at handelsministeren fastsætter tidspunktet for ikraftsættelsen af forslaget § 6, idet der i henhold til denne bestemmelse skal fastsættes en værdigrænse.

Ved bestemmelsens stk. 2 ophæves den hidtil gældende lovgivning på området. Det bestemmes endvidere, at de i medfør af den hidtil gældende lovgivning udfærdigede forskrifter forbliver i kraft indtil videre. De nævnte forskrifter er foruden de i betænkningens afsnit 157 og i betænkningens bilag 7 nævnte følgende:

Bkg. 487, 21. september 1918: Sifoner, patentflasker kasser til øl og mineralvand.

Bkg. 304, 4. oktober 1938: Mælkeflasker m. v.

Bkg. 305, 4. oktober 1938: Øl- og mineralvandsflasker.

Bkg. 118, 7. april 1954: Kommunevåben og -segl.

Det foreslås i stk. 3, at tidspunktet for lovens ikrafttræden for Færøernes vedkommende kan fastsættes ved kgl. anordning, hvorved endvidere kan fastsættes sådanne afvigelser fra lovens bestemmelser, som forholdene måtte tilsi. Det bemærkes, at den gældende konkurrencelov ved kgl. anordning af 21. september 1960 blev sat i kraft i Grønland med virkning fra den 1. oktober 1960, og at en særlig ikrafttrædelsesbestemmelse for Grønlands vedkommende derfor er uforuden.

Bekendtgørelse af lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse.

(Lovbekendtgørelse nr. 145 af 1. maj 1959).

Herved bekendtgøres lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 80 af 31. marts 1937, med de ændringer, som følger af lov nr. 108 af 23. marts 1948, lov nr. 65 af 28. februar 1950 og lov nr. 60 af 4. marts 1959.

§ 1. Den, der sælger eller til salg udbyder varer, må ikke på disse, deres etiketter eller indpakning, ej heller ved skiltning eller på regninger, fakturaer eller andre forretningsdokumenter have anbragt urigtige eller vildledende angivelser til påvirkning af efterspørgselen, såsom betegnelser, der

- 1) indeholder en urigtig angivelse i henseende til varens frembringelsessted (eller -land), art, tilvirkningsmåde, stof, sammensætning, beskaffenhed, egenskaber, virkninger eller prisforhold, eller som dog er egnede til at bibringe en fejlagtig antagelse i de nævnte henseender, eller
- 2) er egnede til at bibringe køberne den anskuelse, at samtlige de i forretningen førte forskellige varesorter hidrører fra samme frembringelsessted (eller -land) eller har samme tilvirkningsmåde, uagtet dette kun delvis er tilfældet, eller
- 3) urigtig angiver, at varerne er blevet udmærket ved udstillinger, er blevet prøvet af eller har fået anbefalinger fra offentlige myndigheder eller er eller har været patentbeskyttet. Såfremt patentering eller lignende måtte bortfalde, skal angivelsen dog kunne beholdes på den varemængde, den i forvejen er anbragt på.

Overtrædelser heraf straffes med bøder fra 50 kr. Straffen kan dog under skærpende omstændigheder, navnlig i hyppigere gentagelsestilfælde, stige indtil hæfte i 6 måneder.

Domfældte skal derhos, for så vidt de ulovligt betegnede varer endnu er i hans besiddelse eller i øvrigt står til hans rådighed, ved dommen tilpligtes at rette denne betegnelse eller, hvis varerne ikke er forfærdiget her i landet, da, for så vidt han foretrækker dette, at udføre dem af landet.

§ 2. Udbredes de i § 1 omhandlede urigtige eller vildledende angivelser ved bekendtgørelser i pressen, ved løbesedler eller ved skiltning af særlig iøjnefaldende art, betragtes dette som en skærpende omstændighed.

§ 3. På betegnelser, som er egnede til at bibringe en fejlagtig antagelse i henseende til varens frembringelsessted, kommer de foranførte straffebestemmelser ikke til anvendelse, når den pågældende betegnelse efter almindelig opfattelse eller efter skik og brug i handelen er gået over til at angive varens art og tilvirkningsmåde eller lignende og ikke frembringelsesstedet.

Ved kongelig anordning skal det dog, hvor almene hensyn gør det ønskeligt, kunne fastsættes, at visse betegnelser er undtaget fra denne regel. Overtrædelse af en sådan anordning anses med den i § 1, jfr. § 2, forenskrevne straf.

Betegnelser, der består i angivelse af mønt, mål eller vægt, betragtes ikke som en angivelse af varens frembringelsessted. At der til en varebetegnelse er brugt et andet sprog end det lands, hvori varen er frembragt, eller hvorfra den er indført, er ikke i og for sig at anse for urigtig varebetegnelse; men afgørelsen heraf beror tillige på varebetegnelsens form og indhold.

En betegnelse, som i og for sig måtte anses for en urigtig angivelse af en vares frembringelsessted, skal ikke anses som sådan, når der ved en tydelig og holdbar tilføjelse er givet oplysning om varens virkelige frembringelsessted.

§ 4. Enhver uhjemlet brug her i landet af det ved Genevekonventionen af 12. august 1949 art. 53 (jfr. bekendtgørelse nr.

26 af 26. juli 1951) vedtagne og som emblem og kendingsmærke for hærens sundheds-tjeneste fastsatte mærke, det såkaldte „Røde Kors“, er forbudt. Samme forbud gælder såvel efterligninger heraf, der f. eks. gennem farvernes ombygning (hvidt kors på rød bund) eller på anden måde er egnet til at fremkalde forveksling, som også betegnelsen „Røde Kors“, „Genfer Kors“ eller lignende til mærket svarende betegnelse eller benævnelse.

Ligeledes er enhver uhjemlet brug her i landet af De Forenede Nationers navn, emblem, segl eller lignende kendetegn forbudt. Samme forbud gælder forkortelser af navnet, såsom F.N. eller lignende, samt efterligninger, der er egnet til at fremkalde forveksling med De Forenede Nationers navn, segl eller emblem, hvis udseende fremgår af vedføjede bilag.

De i stk. 2 omhandlede bestemmelser finder tillige anvendelse på navne, emblemer, segl og lignende kendetegn, herunder forkortelser, som anvendes af De Forenede Nationers hoved- og hjælpeorganer, af de til De Forenede Nationer knyttede særlige institutioner eller af andre mellemstatlige organisationer.

Overtrædelse af disse bestemmelser straffes med bøder.

Med samme straf anses:

1) den, der ved skiltning eller på anden måde i omsætningen benytter danske eller udenlandske statsvåben, når sådan benyttelse ikke er hjemlet ved særlig tilladelse; det samme gælder danske kommunevåben og -segl, som er godkendt ved indenrigsministerens foranstaltning og i henhold til derom af handelsministeren efter forhandling med indenrigsministeren fastsatte regler er anmeldt for patent- og varemærkedirektoratet.

2) den, der sælger eller til salg udbyder varer af udenlandsk oprindelse, på hvilke eller på hvis etikette eller indpakning er anbragt gengivelse af eller betegnelse for det danske flag og andre nationale kendetegn og mindesmærker, eller uden hjemmel er anbragt gengivelse af eller betegnelse for det danske statsvåben eller portræt af kongen eller medlemmer af den kongelige familie.

§ 5. Sæsonudsalg kan finde sted enten to gange om året, varende højst en måned hver gang, eller én gang om året, varende højst to måneder. De kan kun afholdes i månederne januar-februar og i tidsrummet 15. juli til 15. september.

Ud over de i denne paragrafs 1. stykke nævnte udsalg kan udsalg kun afholdes på grund af:

- 1) Forretningens fuldstændige ophør — være sig som følge af konkurs, likvidation, dødsfald eller andre årsager.
- 2) Forretningsovertagelse, for så vidt ophørsudsalg ikke forud er afholdt.
- 3) Flytning.
- 4) Ombygning, for så vidt den medfører så indskrænkede lokaleforhold, at ombygningen kan sidestilles med flytning.
- 5) Realisation af beskadede varer; sådanne varer skal under udsalget holdes adskilt fra forretningens øvrige varer og være særskilt mærkede.
- 6) Realisation af varer afkøbt et konkurs-, likvidations- eller dødsbo. Udsalg i denne anledning må dog ikke finde sted, hvis boet allerede selv har holdt ophørsudsalg, ligesom der kun må afholdes ét udsalg til realisation af varer afkøbt samme bo. Udsalget må ikke omfatte andre varer end de fra boet hidrørende.

De i denne paragrafs 2. stykke nævnte udsalg, der ikke må vare over 3 måneder kan først påbegyndes 8 dage efter, at der til den stedlige politiøvrighed er foretaget anmeldelse om udsalget med angivelse af dets begyndelse og varighed.

I forbindelse med anmeldelsen skal der indsendes en på tro og love afgivet, specificeret fortegnelse over de af udsalget omfattede varer med erklæring om, at alle disse varer allerede er fast erhvervet og findes på udsalgsstedet på det tidspunkt, da anmeldelsen finder sted. Den her nævnte fortegnelse skal være til eftersyn for sådanne stedlige handels-, industri- eller håndværkerforeningers bestyrelser eller bemyndigede tillidsmænd, som af øvrigheden anses for at være interesserede i eftersynet. Udsalgene må ikke omfatte andre varer end de i fortegnelserne opgivne.

§ 6. Fra de i § 5, 2.-4. stykke, fastsatte regler kan der af politiøvrighederne tilstås

undtagelser efter indstilling af de stedlige handels-, industri eller handværkerforeningers bestyrelser. Varigheden af udsalg på grund af forretningens ophør kan dog i intet fald udstrækkes ud over et år.

§ 7. Ved auktioner, hvor salgsgenstandene angives helt eller delvis at hidrøre fra navngivne boer eller personer, skal det for disse genstandes vedkommende i katalogerne for hvert enkelt auktionsnummer bestemt opgives, fra hvilket bo eller hvilken person genstandene hidrører. I bekendtgørelsen skal det udtrykkelig fremhæves, hvis der ved auktionen også sælges genstande, som ikke hidrører fra de særlig navngivne boer eller personer.

Det skal i enhver auktionsbekendtgørelse angives, om salgsgenstandene sælges for auktionsrekvirentens eller for anden mands regning.

§ 8. Overtrædelse af de i §§ 5-7 indeholdte bestemmelser straffes med bøder.

§ 9. Det er enhver forbudt i erhvervsøjemed at benytte et navn, firma, forretningskendetegn eller lignende, der ikke tilkommer ham, såvel som at benytte en ham rettelig tilkommende betegnelse på en måde, der er egnet til at hidføre forvekslinger med en af anden erhvervsvirksomhed retmæssig ført betegnelse.

Forsætlig overtrædelse heraf straffes med bøder.

§ 10. Den, der i konkurrenceøjemed om en andens erhvervsvirksomhed fremsætter eller udbreder urigtige meddelelser, egnede til at skade virksomheden, hvad enten disse angår dennes indehaver, dens varer eller dens øvrige forhold, straffes med bøder, under skærpende omstændigheder med hæfte indtil 6 måneder.

§ 11. Den, der ved ubeføjet at benytte eller give meddelelser til andre om sin nuværende eller tidligere principals eller kompagnons forretnings- eller driftshemmeligheder, forsætlig krænker et kontraktligt tilidsforhold, i kraft af hvilket disse hemmeligheder er kommet til hans kundskab, straffes med bøder, under skærpende omstændigheder med hæfte indtil 6 måneder.

Straffrihed indtræder dog, hvis kontraktforholdet er ophørt for mere end tre år siden.

§ 12. Ved salg eller arbejdsydelse til forbruger er tilgift, eller hvad der må sidestilles hermed, forbudt, medmindre tilgiften er af ganske ubetydelig værdi. Dette gælder, hvad enten tilgiften er af samme eller anden art end hovedydelsen. Reklamering med tilgift er ligeledes forbudt.

Sådan virksomhed, der omfatter formidling af rabatydelse til forbrugere i form af rabat- eller sparemærker, afstempling i bøger eller lignende til senere indløsning, kan kun finde sted, for så vidt handelsministeren efter forhandling med de interesserede erhvervsorganisationer tillader dette, og under iagttagelse af de vilkår, der fastsættes i vedkommende tilladelse.

Overtrædelse af bestemmelserne i denne paragraf straffes med bøder.

§ 13. Det er forbudt her i landet at sælge eller falbyde varer efter såkaldte kupon-systemer (snebold-, bon-, anvisnings- eller lignende systemer), hvorved erhvervelse af visse varer eller krav på bestemte ydelser af erhvervsmæssig karakter gøres afhængig af, at et bestemt antal kuponer („anvisninger“, „slutsedler“, „bons“ eller lignende) købes.

Overtrædelse heraf straffes med bøder. Med samme straf anses den, der forsætlig medvirker ved afhændelse eller falbydelse af varer på den heromhandlede måde.

§ 14. Det er forbudt at drive handel i form af enhedsprisforretninger. Ved en enhedsprisforretning forstås en virksomhed, hvori der forhandles en række ikke sammenhørende varer udelukkende eller overvejende til et eller flere faststående pristrin (enhedspriser).

Overtrædelse heraf straffes med bøder.

Er en i mindst ét år forud for denne lovs ikrafttræden lovligt dreven virksomhed blevet forbudt ved de i 1. stykke indeholdte bestemmelser, kan handelsministeren, hvor forholdene måtte tale herfor, på nærmere angivne vilkår tillade virksomhedens fortsættelse. Begøring om sådan tilladelse vil være at fremsætte inden 3 måneder efter lovens ikrafttræden. Tilladelsen vil længst kunne gives indtil udgangen af året 1940.

§ 15. I erhvervsøjemed foretagne handlinger, der, selv om de ikke omfattes af lovens øvrige bestemmelser, strider mod redelig forretningsskik, medfører erstatningsansvar og kan ved dom forbydes.

Retssager angående overtrædelse af bestemmelserne i nærværende paragrafs 1. stykke kan anlægges af de i § 17 omhandlede foreninger og sammenslutninger og af den forurettede, når en af de pågældende foreninger eller sammenslutninger har meddelt sin tilslutning til, at retssagen anlægges af denne.

§ 16. Handelsministeren bemyndiges til efter samråd med hovedorganisationerne for dansk erhvervsliv at fastsætte, at bestemte varer i detailsalg (salg til forbruger) kun må sælges eller udbydes til salg i foreskrevne enheder i henseende til tal, mål eller vægt, eller med en på varen eller dens indpakning anbragt angivelse af tal, mål eller vægt, ligesom også til at fastsætte, at bestemte varer i detailsalg (salg til forbruger) kun må sælges eller udbydes til salg med angivelse af, om varen er dansk eller udenlandsk, eller af dens frembringelses- eller oprindelsessted. Handelsministeren kan nærmere fastsætte, på hvilken måde de pågældende angivelser skal anbringes, samt hvad der i hvert enkelt tilfælde skal forstås ved varens frembringelses- eller oprindelsessted.

Overtrædelse heraf straffes med bøder.

§ 17. Strafforfølgning foretages af det offentlige for overtrædelse af lovens §§ 3, 4, 13 og 16. For overtrædelse af lovens § 1, jfr. § 2, §§ 5-7; jfr. § 8, § 12 og § 14 kan forfølgning begæres af sådanne foreninger eller sammenslutninger, som handelsministeren dertil måtte bemyndige; dog kan overtræ-

delse af bestemmelserne i § 1, jfr. § 2, for så vidt angår levned- og nydelsesmidler, altid påtales af det offentlige. De således bemyndigede foreninger og sammenslutninger er også beføjede til samtidig med anmeldelsen om den formentlig begåede lovovertrædelse at foranledige forbud nedlagt mod overtrædelsen. Sådant forbud forfølges efter lovgivningens almindelige regler.

Overtrædelse af lovens §§ 9, 10 og 11 forfølges på begæring af den forurettede, dog at begæringen skal være tiltrådt af en af de i det foregående stykke omtalte foreninger eller sammenslutninger.

Er en overtrædelse af denne lov begået til fordel for et aktieselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges virksomheden som sådan.

Under den rejste strafforfølgningssag kan der efter påstand af den forurettede tilkendes denne erstatning. Den ved forsætlig overtrædelse af lovens bestemmelser indvundne fortjeneste kan derhos ved dom indtages i statskassen.

Under strafforfølgningssagen er domstolen beføjet til, når nogen enkelt person eller forretning må antages at have lidt skade uanset at bevis for skadens omfang ikke kan føres, på den skadelidtes begæring at tilkende denne erstatning af indtil 1.000 kr.

Krav på aftalte bøder kan ligeledes gøres gældende under strafforfølgningssagen. Den aftalte bøde er da at anse for erstatning.

Strafforfølgningssagerne behandles som politisager, i København af Sø- og Handelsretten.

§ 18. De i nærværende lov indeholdte straffebestemmelser kommer alene til anvendelse, for så vidt ikke strengere straf efter andre bestemmelser er foreskrevet.

Handelsministeriet, den 1. maj 1959.

Kjeld Philip.

E. Truexen.